

[Stinus]

lutioner, men ville den danske regering også, som den hollandske delegerede gjorde det i forbindelse med afstemningen, have udtalt støtte til øget pression mod Sydafrika med sigte på at få igangsat meningsfyldte reformer, og hvor konkret ville et sådant tilsagn have været?

Den sydafrikanske biskop Tutu, der er blevet kåret som årets modtager af Nobels fredspris, har sagt: fra Vesten modtager vi masser af fantastisk opbakning, men det er udelukkende retorik. Vestens reelle apartheidpolitik sætter demokratiet i et dårligt lys.

Det radikale venstre opfordrer regeringen til i FNs sikkerhedsråd at medvirke til en ændring af Vestens apartheidpolitik, både gennem danske indlæg i møder i sikkerhedsrådet og i korridor snak og konsultationer uden for møderne. Et velegnet udgangspunkt for sådanne samtaler er det forslag til folketingsbeslutning om skærpelse af sanktionspolitikken, som blev vedtaget den 28. maj, og som direkte pålægger regeringen i FNs sikkerhedsråd at fremme gennemførelse af effektivt virkende sanktioner på olietransportområdet samt sikre virkeliggørelsen af den af sikkerhedsrådet vedtagne våbenembargo over for Sydafrika.

Inden jeg forlader emnet det sydlige Afrika, vil jeg på det radikale venstres vegne give udtryk for støtte til det samarbejde, som på nordisk basis finder sted med de såkaldte SADEC-lande med henblik på at fremme disse landes økonomiske uafhængighed af Sydafrika.

Dette bringer mig direkte videre til situationen i det øvrige Afrika. Jeg tænker ikke blot på de beretninger, som vi i øjeblikket modtager om frygtelig hungersnød i Etiopien eller på tilsvarende beretninger fra bl.a. Tchad og Moçambique. Jeg tænker på den økonomiske og sociale krise, hvori en stor del af Afrika i dag befinder sig. For mange afrikanske lande er udviklingen ikke alene sat i stå, men der er tale om en udvikling den forkerte vej.

I en rapport fra Verdensbanken i september spår banken, at størstedelen af Afrika vil synke ned i politisk, socialt og økonomisk mareridt, medmindre der omgående kommer ekstraordinære hjælpeindsatser fra donorlandene og internationale organisationer.

Vi kan glæde os over, at det er lykkedes at sætte den danske u-landsbistand en smule i

vejret, men når vi betragter stigningen på baggrund af den reduktion på 23 pct. af de fattigste afrikanske landes købekraft, baseret på deres eksportindtjening, som har fundet sted mellem 1973 og 1983, er der ikke noget at råbe hurra for. I virkeligheden er det i dag verdens fattigste lande, som eksporterer kapital til de rige.

Per capita-indtægten i de fattige afrikanske lande går ned, lande, som i forvejen har verdens laveste gennemsnitsalder og verdens højeste børnedødelighed. Det, vi i dag ser i Etiopien, Tchad, Moçambique og andre afrikanske lande, er symptomer på dette. Og samtidig med, at vi chokeres, kan vi konstatere en 21 pct.s nedskæring i lånemulighederne til disse fattige lande fra Verdensbankens Internationale Udviklingskommenslutning, IDA, takket være nedskæringer, som Reaganadministrationen er skyld i, den samme regering, som anvender flere penge på oprustning end nogen sinde før.

Både de manglende penge til udvikling og de øgede udgifter til oprustning frembyder en fare for vores sikkerhed. I begyndelsen af 1970erne var FN involveret i udviklingslandenes bestræbelser på at gennemføre strukturrendringer i det internationale udviklings-samarbejde. I dag befinder Nord-Syd-dialogen sig i et dødvande, og kløften mellem Nord og Syd bliver større, både når det drejer sig om rigdom og magt, og truer med at skabe konflikter, som kan have ødelæggende virkninger på verdenssamfundet. Som eksempel kan nævnes krigen mellem Irak og Iran. Ganske vist har både USA og Sovjetunionen søgt at hindre konflikten i at brede sig til flere stater, men de har samtidig forsynet begge parter med våben.

Men ikke alene de to supermagter har forsynet de to krigsførende lande med våben. SIPRI har oplyst, at antallet af våbenleverandører under krigen for Iraks vedkommende er forøget fra 3 til 18 og for Irans vedkommende fra 5 til 17, deriblandt fra så forskellige stater som Israel, Libyen, Nord- og Sydkorea, Syrien og Taiwan. Det er et blandet selskab, som i sin sammensætning kun illustrerer våbenhandelens afskyelighed. Havde det været muligt at organisere en effektiv våbenembargo, kunne krigen være blevet bragt til standsning, men staternes interesser i den internationale våbenhandel er for store til, at det kan lade sig gøre.